

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Heinlein_Robert_A-Dlouha_hlidka.pdb

PDB Name: Robert Heinlein - Dlouha hlídka

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 22.9.2007

Modification Date: 22.9.2007

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Robert A. Heinlein
Dlouhá hlídka
(ikarie 1996/06)

Z Měsíční základny odstartovalo devět lodí. Jakmile se ocitly ve volném vesmíru, osm z nich obklopilo tu nejmenší a tuto formaci dodržovalo po celou cestu k Zemi.

Malá loď se honosila admirálskými insigniemi, avšak na její palubě nebylo ani stopy po životě. Nesloužila k dopravě cestujících, byl to jen dálkově řízený automat určený pro radioaktivní náklad. Tentokrát nevezla nic, jen olověnou rakev... a neutichající detektor radioaktivního záření.
(z úvodníku Po deseti letech, film 38, 17. června 2009 -archivy N.Y. Times)

1.

Johnny Dahlquist vydechl kouř na geigera, zatpkle se usmál a zkusil to znovu. Teď už měl celé tělo radioaktivní. Dokonce i dech, kouř z cigarety, donutil geigera vykřiknout na poplach.

Jak je tu dlouho? Na Měsíci čas mnoho neznamená. Dva dny? Tři? Týden? V duchu se vrátil zpátky: to poslední, co dokázal přesně časově vymezit, byl okamžik, kdy pro něho hned po snídani poslal náčelník štábu...

"Poručík Dahlquist se dostavil na váš rozkaz!"

Plukovník Towers vzhlédl. "Á, John Ezra. Posad' se, Johnny. Cigaretu?"

Sedl si. Nechápal, ale cítil se polichocen. Obdivoval plukovníka pro jeho báječnost, schopnost ovládat

druhé a válečnou minulost. Sám žádnou válečnou minulost neměl. Důstojnickou hodnost dostal, když dokončil doktorát z jaderné fyziky, a nyní sloužil na Měsíční základně jako mladší raketový důstojník. Plukovník chtěl mluvit o politice - Johnny měl v hlavě zmátek. Nakonec se Towers dostal k tomu, co chtěl: že není bezpečné (tak to řekl) nechat vládu nad světem v rukou politiků. Vládnout musí vědecky vybraná skupina, jednoduše řečeno - Patrola.

Johnny byl spíše ohromen než otřesen. Jako abstraktní nápad působila Towersova představa logicky. Společnost národů se rozpadla, a co kdyby se to stalo i OSN a došlo k další světové válce? "A ty víš, Johnny, jak strašná by taková válka byla."

Když přisvědčil, Towers řekl, že je rád, že Johnny pochopil podstatu věci. Starší raketový důstojník by to zvládl sám, ale mít oba odborníky je lepší.

Johnny sebou trhl a narovnal se. "Vy s tím chcete něco udělat?" Až dosud si myslel, že náčelník jen tak filozofuje.

Towers se usmál. "My nejsme politici. My nejenom mluvíme, my jednáme."

Johnny se neubráníl hvízdnutí. "Kdy to má začít?"

Plukovník otočil vypínačem a Johnny se lekl, protože uslyšel svůj vlastní hlas, jak poznal záznam rozhovoru, který se odehrál v jídelně pro mladší důstojníky. Vzpomněl si, že odešel, když se začaly vyměňovat názory na politiku... taky dobře! Ale to, že je tajně pozorován, ho znepokojilo.

Towers to vypnul. "Už jsme jednali," řekl. "Víme, komu můžeme důvěřovat a komu ne. Třeba takový Kelly," pokynul směrem k reproduktoru. "Kelly je politicky nespolehlivý. Všiml sis, že nebyl u snídaně?" "Cože? Myslel jsem, že má hlídku."

"Kellyho hlídkové dny jsou sečteny. Jen se uklidni, nic se mu nestalo."

Johnny se nad tím zamyslel. "Na kterém seznamu jsem já?" zeptal se. "Spolehlivých nebo nespolehlivých?"

"Za tvým jménem je stále otazník. Ale já jsem všem tvrdil, že na tebe se dá spolehnout." Podmanivě se usmál. "Neuděláš ze mě lháře, Johnny?"

Dahlquist neodpověděl. Tón Towersova hlasu se přistříl. "No tak - co si o tom myslíš? Ven s tím."

"Když se tedy ptáte, ukousli jste si příliš velké sousto. Jestli je pravda, že Měsíční základna má Zemi pod kontrolou, sama o sobě je pro loď snadným cílem. Jedna raketa - a prásk."

Towers vzal blanket se zprávou a podal mu jej. Stálo tam: MÁM VAŠE ČISTÉ PRÁDLO - ZACK "To znamená, že všechny rakety na stanovišti Trygve byly vyřazeny z provozu. Dostávám hlášení ze všech lodí, které nám dělají těžkou hlavu." Vstal. "Major Morgan potřebuje okamžitě tvoji pomoc na přepojení ovládacích frekvencí raket."

"Ovládacích frekvencí?"

"Ovšem. Nechceme rakety pomačkat dřív, než dosáhnou svých cílů."

"Cože? Říkal jste, že jde o to, aby se válce zabránilo."

Towers nad tím mávl rukou. "Žádná válka nebude - pouze psychologická demonstrace. Jedno, dvě bezvýznamná města. Trošku pustíme světu žilou, aby byl ušetřen totální války. Jednoduchá matematika." Položil Johnnymu ruku na rameno. "Nejsi žádná padavka, jinak bys nebyl raketovým důstojníkem. Dívej se na to jako na chirurgický zákrok. A myslí na svou rodinu."

Johnny Dahlquist na ni myslel. "Pane, rád bych mluvil s velitelem."

Towers se zamračil. "Velitel nepřijímá, a jak jistě víš, jeho mluvčím jsem já. Zastav se u mě ještě - po obědě."

Velitel skutečně nepřijímal. Byl totiž mrtev, ale to Johnny nevěděl.

Dahlquist se vrátil do jídelny, koupil si cigarety, posadil se a jednu si zapálil. Vstal, zamáčkkl nedopalek a zamířil k západní přechodové komoře základny. Tam se nasoukal do svého skafandru a tak se objevil před dozorcím u vchodu. "Smitty, otevři to."

Voják se zatvářil překvapeně. "Bez povolení plukovníka Towerse nemohu nikoho pustit ven. Vy jste o tom neslyšel?"

"Ale jistě! Podej mi knihu hlášení." Vzal ji a napsal si propustku, kterou podepsal "na rozkaz plukovníka Towerse". "Můžeš zavolat náčelníkovi štábu a ověřit si to," dodal.

Dozorčí si povolení přečetl a zastrčil knihu do kapsy. "Ale ne, poručíku. Vaše slovo stačí."

"Nerad ho vyrušuješ, co? To se ti nedivím." Vešel dovnitř, zabouchl vnitřní dveře a čekal, až se vyčerpá vzduch.

Na povrchu Měsíce přimhouřil oči před světlem a chvatně zamířil k parkovišti. Džíp čekal. Vsoukal se dovnitř, stáhl střechu a stiskl tlačítko startéru. Vozidlo vyrazilo ke kopcům, propletlo se mezi nimi a vyjelo na planinu posetou raketami jako dort svíčkami. Rychle se vnořil do druhého tunelu pod dalšími vrcholky. Při brždění cítil žaludek až v krku. Džíp zastavil u podzemní atomové zbrojnice.

Když vystupoval, zapnul svou vysílačku. Strážný ve skafandru přistoupil k parkovací rampě. "Brý ráno, Lopezi," pozdravil Dahlquist a prošel kolem něj k přechodové komoře. Otevřel ji.

Strážný mu posunkem naznačil, aby se vrátil. "Hej! Bez souhlasu náčelníka štábu tam nikdo nesmí."

Posunul si zbraň, zašmátral v kapse a vytáhl nějaký papír. "Přečtěte si to, poručíku."

Dahlquist mávl nad papírem rukou. "Sám jsem ten rozkaz navrhl. Ty si ho přečti. Pochopils to špatně."

"Nechápu jak, poručíku."

Dahlquist mu vytrhl papír, přeletěl jej očima a ukázal na jeden řádek. "Už chápeš? - s výjimkou osob zvláště určených náčelníkem štábu. To jsou raketoví důstojníci. Major Morgan a já."

Strážný se zatvářil znepokojeně.

"Tak se, sakra, podívej - 'zvláště určených'," pokračoval Dahlquist. "Je to pod 'Zbrojnice, Bezpečnost, Postup ve služebním předpisu. Neříkej mi, žeš ho nechal na baráku!'"

"Ne, ne, pane. Mám ho." Strážný lovil v kapse. Když mu Dahlquist rozkaz vrátil, zaváhal, pak si opřel zbraň o nohu, přendal papír do levé ruky a pravou sáhnul hluboko do kapsy.

Dahlquist jeho zbraň popadl a vrazil mu ji mezi nohy. Poté ji odhodil a zmizel v přechodové komoře bunkru. Skulinou zavírajících se dveří zahlédl, jak se strážný namáhavě zvedá a sahá po pistoli u boku.

Ve chvíli, kdy dveře zajišťoval, ucítil chvění v prstech, jak do dveří narazila kulka.

Vrhl se k vnitřním dveřím, trhl pákovým ventilem, rychle se vrátil k vnějším a celou svojí vahou se pověsil na závoru. Ihned ucítil, že se pohybuje. Strážný ji nadzvedával, zatímco on ji tlačil dolů jen svojí vahou, která ve slabé gravitaci Měsíce nebyla velká. Závoru se před jeho zraky pomalu zvedala.

Napouštěcím ventilem se dovnitř hnál vzduch z bunkru a Dahlquist cítil, jak mu skafandr lne k tělu.

Tlak v komoře se začal vyrovnávat s tlakem v obleku. Pustil závoru a nechal strážného, ať se snaží. Teď už to bylo jedno. Třináct tun tlaku vzduchu drželo dveře pevně zavřené.

Zajistil vnitřní dveře do raketového bunkru tak, aby se nemohly zabouchnout. Dokud budou otevřené, je komora neprůchodná a nikdo se dovnitř nedostane.

Všechny rakety, které se v bunkru před ním tyčily, měly jaderné hlavice. Stály ve vyrovnaných řadách a v uctivé vzdálenosti od sebe, aby se vyloučila sebemenší možnost vzniku samovolné řetězové reakce.

Patřily k nejvražednějším zbraním v celém známém vesmíru, ale byli to jeho miláčci. Postavil se mezi ně a každého, kdo by je chtěl zneužít.

Avšak nyní, když už se sem dostal, neměl žádný plán, jak své dočasné výhody využít.

Reproduktor na zdi se náhle probral k životu. "Haló, poručíku! O co jde? Zbláznil jste se?" Dahlquist nechal výzvy zmateného Lopeze bez odpovědi. Takto mu potrvá mnohem déle, než vymyslí, co dál. A Johnny Dahlquist potřeboval každou minutu. Lopez pokračoval v protestech, ale nakonec zmlkl.

Johnnyho ovládala slepá touha nedovolit, aby se rakety - jeho rakety! - použily k "demonstraci na bezvýznamných městech". Ale co dál? Přes přechodovou komoru se Towers nedostane, a Johnny by tu mohl zůstat sedět, dokud ten povyk nahoře neutichne.

Nic si nenamlouvej, Johnne Ezro! Towers by se dovnitř dostat mohl. Nějaká razantní trhavina proti vnějším dveřím, vzduch vyletí ven a náš Johnny se utopí ve vlastní krvi z roztržených plic. A rakety tu budou stát dál, netknuté. Byly zkonstruovány tak, aby doletěly z Měsíce na Zemi, vakuum jim vůbec neuškodí.

Rozhodl se, že ve skafandru zůstane, explozivní dekomprese se mu nezamlouvala. Když tak o tom uvažoval, raději by zvolil smrt stářím.

Mohli by také bunkr navrtat, vypustit vzduch a dveře otevřít, aniž by přechodovou komoru poškodili.

Towers by dokonce mohl zvenčí přistavit ke stávající komoře komoru novou. Ne, to není

pravděpodobné, pomyslel si Johnny. U coup d'état je rozhodující rychlost. Plukovník téměř jistě zvolí nejrychlejší způsob - trhavinu. A Lopez pravděpodobně právě teď volá základnu. Patnáct minut na to,

aby se Towers oblékl a dostal sem, možná ani to ne - a potom bum! A bude po zábavě.

Patnáct minut...

Za patnáct minut mohou rakety padnout zpět do rukou spiklenců. Za patnáct minut musí rakety zneškodnit.

Jaderná hlavice, to jsou vlastně dva nebo více kusů štěpného materiálu, takového, jako je třeba plutonium. Odděleně nejsou výbušnější než hrudka másla, a když se srazí k sobě, explodují. Komplikace spočívají v zařízeních, která se používají k tomu, aby se štěpný materiál srazil k sobě správným způsobem, ve správný čas a na správném místě.

Tyto věci, "mozek" rakety, se dají zneškodnit celkem snadno - ale samotná hlavice se likviduje obtížně, protože je velice jednoduchá. Johnny se rozhodl "mozky" rozbít - a rychle!

Po ruce měl pouze běžné nástroje, jaké se používají k manipulaci s raketami. Kromě geigera, reproduktoru napojeného na přenosnou vysílačku, komunikátoru pro spojení se základnou a raket samotných byl bunkr prázdný. Raketa, na níž se měly provádět nějaké práce, se převážela jinam - ne z obavy, že vybuchne, ale proto, aby se snížila úroveň záření, kterému je obsluha vystavena. Radioaktivní materiál rakety je uložen v "hmoždíři", který je u těchto raket ze zlata. Zlato pohlcuje záření alfa, beta a větší část smrtícího záření gama - ale nikoli neutrony.

Kluzké, zhoubné neutrony, které plutonium vyzařuje, musí uniknout, jinak by došlo k řetězové reakci - k explozi! Místnost omýval neviditelný a téměř nezjistitelný déšť neutronů. Bunkr představoval rizikové místo a předpisy hovořily o tom, aby pobyt zde byl co možná nejkratší.

Geiger odlákal radiaci pozadí, kosmické záření, stopovou radioaktivitu měsíční kůry a spoustu druhotného záření způsobeného neutrony po celé místnosti. Volné neutrony mají tu ošklivou vlastnost, že zamoří radioaktivitou vše, do čeho narazí, ať je to betonová zeď nebo lidské tělo. Bunkr je nutno včas opustit.

Dahlquist otočil knoflíkem na geigeru a přístroj přestal tikat. Již předtím zapnul tlumící obvod, aby potlačil radiační šum pozadí na současné úrovni. Nepříjemně mu to připomnělo, jak je nebezpečné se zde zdržovat. Vytáhl osobní indikátor dávky ozáření, jaký nosí všichni, kdo mají co do činění s radioaktivitou - ten jeho registroval dávky přímo, a než sem přišel, byl čistý. Nejcitlivější konec už zešedl. Indikátor přetínala uprostřed červená čára. Uvádělo se, jak si uvědomil, že pokud někdo dostane za týden takovou dávku, že indikátor ztmavne až k této čáře, je odepsaný.

Zbavil se těžkopádného skafandru - teď potřeboval jednat rychle. Udělá, co musí, a vzdá se - lepší sedět v base, než na tak "horkém" místě jako je toto.

Ze stojanu na nářadí popadl kladivo a pustil se do práce. Přestal jen na chvíli, aby vypnul kameru komunikátoru. První raketa ho potrápila. Začal rozbíjet kryt "mozku", ale to ho naplnilo takovým odporem, že toho nechal. Celý život si vážil dokonalých věcí.

Dodal si odvahu a rozmáchl se. Zařinčelo sklo, zaskřípal kov. Nálada se mu změnila - začal pociťovat ostudnou rozkoš z ničení. Dál pokračoval s nadšením, mlátil, rozbíjel, ničil!

Tak se do toho zabral, že ani nepostřehl, jak někdo volá jeho jméno. "Dahlquiste! Odpověz! Jsi tam?" Setřel pot a pohlédl na obrazovku, z které zírala rozrušená tvář plukovníka Towerse.

Značně ho rozladilo, když zjistil, že zničil pouze šest raket. Dostanou ho dřív, než bude hotov? To ne! Musí to dokončit. Hrej na čas, chlapče, na čas! "Ano, plukovníku? Volal jste mě?"

"Ovšemže jsem tě volal! Co má tohle znamenat?"

"Promiňte, plukovníku."

Do výrazu Towersovy tváře proniklo určité uvolnění. "Zapni kameru, Johnny, nevidím tě. Co to bylo za hluk?"

"Je zapnutá," lhal Johnny. "Musí mít poruchu. A ten hluk... no, po pravdě řečeno, plukovníku, dělal jsem opatření, aby se sem nemohl nikdo dostat."

Towers zaváhal, pak řekl přísně: "Mám za to, že jsi nemocen. Pošlu tě k lékaři, ale musíš odtamtud vypadnout, a to hned. To je rozkaz, Johnny."

Johnny zvolna odpověděl: "Ještě nemohu, plukovníku. Zašel jsem sem, abych si to promyslel, ale ještě jsem se zcela nerozhodl. Říkal jste, abych vás navštívil po obědě."

"Myslel jsem, že zůstaneš na ubikacích."

"Ano, pane." Tohle byla ztráta času. Ten starý lišák už mohl vyslat přepadový oddíl. "Ale také jsem přísahal, že budu zachovávat mír. Nemohl byste sem přijít a promluvit si o tom se mnou? Nerad bych vyvedl nějakou hloupost."

"To je dobrý nápad," usmál se Towers. "Počkej tam, Johnny. Jsem přesvědčen, že pochopíš." Přerušil spojení.

"Tedy," zabručel Johnny, "doufám, že ses přesvědčil, že jsem cvok... ty odporný omyle!" Zvedl kladivo, připraven využít získané minuty.

Avšak vzápětí se zarazil. Uvědomil si, že ničit "mozky" nestačí. Rezervní "mozky" tu sice nebyly, ale zato tu byl dobře zásobený sklad elektroniky. Morgan by mohl dát dohromady provizorní ovládání raket. Proč ne? To by zvládl i on! - sice nic moc, ale účel světí prostředky. Ztraceně! Bude muset rozmlátit celé rakety - a to v nejbližších deseti minutách.

Jenže taková raketa, to je pořádný kousek kovu zasazený do masivního pouzdra, a to vše je nasazeno na velký odpalovací nástavec. To se nemůže podařit - ne za deset minut.

Sakra!

Samozřejmě, jedna možnost tu byla. Znal ovládací obvody, a také věděl, jak na ně. Například tahle raketa - kdyby odstranil pojistku, rozpojil přibližovací obvod, zkratoval zpoždovací obvod a odjišťovací obvod zapnul ručně, pak odšrouboval to a sáhnul tam, mohl by pomocí dlouhého pevného drátu jadernou nálož odpálit. Ostatní rakety a celé údolí je v tu ránu to tam.

A s ním i Johnny Dahlquist. To je právě to.

Dosud celou dobu postupoval podle toho, co vymyslel, až na vlastní odpálení nálože. Raketa připravená ke startu vypadala hrozně, jako by se přikrčila před skokem. Vstal, pot se z něj jen lil.

Zajímalo ho, zda má dost odvahy, a doufal, že ano - nechtěl se chovat zbaběle. Zalovil v saku a vytáhl fotografii Edith s dítětem. "Kotě," řekl, "jestli se odtud dostanu, už nikdy se nebudu pokoušet strkat hlavu do oprátky." Políbil obrázek a zastrčil ho zpátky. Nedalo se dělat nic jiného než čekat.

Kde ten Towers vězí? Johnny chtěl mít jistotu, že je plukovník v dosahu výbuchu. To bude na toho podrazníka bouda! Já tady sedím, připraven mu to odpálit před nosem. Ta myšlenka ho pobavila, ale pak dostal lepší nápad. Proč se vyhazovat zaživa do povětří?

Dalo se to zařídit jinak - "posmrtná spoušť". Narafičit to nějak tak, aby to poslední, tedy odpálení nálože, nenastalo, dokud bude mít ruku na vypínači, na páčce nebo prostě na něčem takovém. Teprve až kdyby vyhodili dveře nebo ho zastřelili, nebo s ním cokoli udělali - vystartuje všechno k nebi.

Ještě lepší by bylo, kdyby je mohl hrozbou držet v šachu, dříve či později přijde pomoc - Johnny byl přesvědčen, že převážná část Patroly v tomto odporném spiknutí nejede - a pak si to Johnny namíří domů! To bude shledání! Dá výpověď a najde si místo učitele. Svou hlídku si už odkroutil.

Po celou tu dobu pracoval. Elektricky? Ne, na to už je příliš málo času. Udělá to spojení jednoduše mechanické. Měl to vymyšlené, ale sotva se do toho pustil, reproduktor na něj zavolal. "Johnny?"

"To jste vy, plukovníku?" Ruce se mu nezastavily.

"Pusť mě dovnitř."

"Ale plukovníku, takhle jsme se nedomluvili." Kde je ksakru něco, co by se dalo použít jako dlouhá páka?

"Vejdu dovnitř sám, Johnny, dávám ti své slovo. Promluvíme si tváří v tvář."

Jeho slovo! "Můžeme se bavit po drátě, plukovníku." Aha, to je ono - metr visící ze stojanu s nářadím.

"Johnny, varuji tě. Pusť mě dovnitř, nebo vyhodím dveře do povětří."

Drát - potřeboval drát, dost dlouhý a pevný. Vyrval anténu ze svého skafandru. "To byste neměl, plukovníku. Zničilo by to rakety."

"Těm vakuum neublíží. Přestaň se vymlouvat."

"Raději se zeptejte majora Morgana. Vakuum jim neublíží, ale náhlý podtlak zničí veškeré obvody."

Plukovník nebyl odborník na rakety, na několik minut se odmlčel. Johnny pokračoval v práci.

"Dahlquiste," začal znovu Towers, "to nebyla chytrá lež. Mluvil jsem s Morganem. Dávám ti šedesát sekund na to, aby sis oblékl skafandr, pokud ho už nemáš. Vyhodím dveře."

"Ne, to neuděláte," odporoval Johnny. "Slyšel jste někdy o 'posmrtné spoušti'?" Ted' něco na protiváhu - a smyčku.

"Cože? Co tím chceš říct?"

"Upravil jsem sedmnáctku na ruční odpálení, ale je v tom takový figl. Nevyletí, dokud držím popruh v ruce. Ale jestli se mi něco stane - jde nahoru! Jste asi tak dvacet metrů od epicentra výbuchu. Nechte si to projít hlavou."

Na chvíli zavládlo ticho. "Nevěřím ti."

"Ne? Zeptejte se Morgana, ten mi uvěří. Může se na to na obrazovce podívat." Johnny přivázal popruh od skafandru na konec pravítka.

"Říkals, že kamera nefunguje."

"Lhal jsem. Tentokrát vám to dokážu. Ať mi Morgan zavolá."

Zanedlouho se tvář majora Morgana objevila. "Poručík Dahlquist?"

"Ahoj, Smrad'ochu. Počkej chvíli." Velice pečlivě navázal poslední spojovací článek, přičemž konec pravítka stlačoval dolů. Opatrně přehmátl na popruh, sedl si na podlahu, natáhl ruku a zapnul kameru.

"Vidíš mě, Smrad'ochu?"

"Jo, vidím tě," odpověděl Morgan odměřeně. "Co je to za pitomost?"

"Vykouzlil jsem takové malé překvápko." Vysvětlil, které obvody odpojil, které zkratoval a jak je přizpůsoben provizorně smontovaný mechanismus pro odpálení.

Morgan přikývl. "Blufuješ, Dahlquiste. Vsadím se, že jsi neodpojil obvod K. Na to, aby ses sám vyhodil do vzduchu, nemáš odvahu."

Johnny se ušklíbl. "To teda nemám. Ale to je na tom právě to nejlepší. Nebouchne to, dokud jsem naživu."

Jestli tvůj ulízaný šéf, explukovník Towers, vyhodí dveře, zabije mě to, ale nálož vybuchne. Mně už to bude fuk, ale jemu ne. Raději mu to řekni." Přerušil spojením.

Zanedlouho se z reproduktoru ozval Towers. "Dahlquiste?"

"Slyším vás."

"Není třeba, aby ses připravoval o život. Vylez ven a jsi volný. Dostaneš plný důchod. Můžeš se vrátit domů k rodině. To ti slibuji."

Johnny se rozzuřil. "Moji rodinu z toho vynechte!"

"Mysli na ni, člověče."

"Držte hubu. Zalezte zpátky do své díry. Mám chuť se poškrábat a celý ten krám vám bouchne v náručí."

2.

Johnny sebou trhl a posadil se zpříma. Zdříml si, smyčku dosud držel v ruce, ale když si uvědomil, že usnul, roztřásl se.

Neměl by snad nálož zneškodnit a spolehnout se na to, že se ho neodváží odtud dostat? Ale Towersovi už teď jde o krk za velezradu. Ten by mohl riskovat. Kdyby riskoval a raketa by byla zneškodněná, Johnny by zahynul a Towers by se dostal k raketám. Ne, když už došel tak daleko, nenechá přece svou malou vyrůstat v diktatuře jen proto, aby se trochu vyspal.

Zaslechl tikání geigera a vzpomněl si, že nechal zapnutý tlumicí obvod. Radiaaktivita v bunkru musí narůstat. Snad z té hrstky rozbitých "mozkových" obvodů - ty byly zamořeny zcela určitě. Příliš dlouho se nacházely v blízkosti plutonia. Vytáhl svůj indikátor.

Tmavá oblast se protahovala směrem k červené čáře.

Schoval indikátor a povzbudil se: "Kamaráde, hni sebou, nebo se rozzáříš jako ciferník na hodinkách."

Byla to metafora: zasažená živočišná tkáň nezáří, ale jednoduše hyne. Pomalu.

Obrazovka komunikátoru se rozsvítila a objevila se Towersova tvář. "Dahlquiste? Chci s tebou mluvit."

"Jděte se vycpat."

"Řekněme, že jsi nás nepřesvědčil."

"Nepřesvědčil, sakra, vždyť jsem vás zastavil."

"Na chvíli. Podnikám opatření, abych získal další rakety..."

"Lháři."

"Ale ty nás zdržuješ. Mám návrh."

"Nemám zájem."

"Počkej. Až bude po všem, stanu se šéfem světové vlády. Když budeš spolupracovat, dokonce i teď, udělám tě svým tajemníkem."

Johnny mu vysvětlil, co si s takovou nabídkou může udělat, ale Towers se nevzdával. "Nebud' blázen. Co svou smrtí získáš?"

"Vy jste ale prvotřídní padouch," zabručel Johnny. "Mluvil jste o mé rodině. Raději bych je viděl mrtvé, než aby žili pod takovým šestákovým Napoleonem, jako jste vy. A teď zmizte - musím trochu pouvažovat."

Towers přerušil spojení.

Johnny opět vytáhl svůj indikátor. Nezdálo se, že by byl tmavší, ale důrazně mu připomenul, že čas kvapí. Měl hlad a žízeň - a nevydrží být pořád vzhůru. Lodi ze Země to trvá čtyři dny, než se sem dostane, dřív záchranu očekávat nemůže. A čtyři dny nevydrží - jakmile se tmavý stín dostane přes červenou čáru, je ztracen.

Zbývala mu jediná naděje, a to zničit rakety tak, aby je už nebylo možno opravit, a vypadnout odtud - dřív než indikátor ztmavne úplně.

Přemýšlel o tom, jak to udělat, a pak se dal do práce. Na popruh zavěsil závaží a k němu přivázal provázek. Říkal si, že kdyby Towers vyhodil dveře, stihne, ještě než zemře, provázkem trhnout tak, aby to celé uvolnil.

Existoval jednoduchý, ale drastický způsob, jak rakety zničit tak, že už je nikdo na Měsíční základně nedá dohromady. Srdce každé hlavičky tvořily dvě polokoule plutonia s hladce vyleštěným povrchem na styčných plochách, aby v okamžiku kontaktu k sobě dokonale přilnuly. Seběmenší nerovnost by zabránila řetězové reakci, na které atomový výbuch závisí. Johnny začal jednu z raket rozebírat. Musel urazit čtyři úchytky a pak rozbít skleněný plášť chránící vnitřní montážní sestavu. Dále už bylo snadné hlavičku rakety rozebrat. Konečně měl před sebou dvě lesklé, dokonale symetrické polokoule.

Mávnutí kladivem - a jedna už tak dokonalá nebyla. Další mávnutí, a druhá popraskala jako sklo, vystihl přesně její krystalickou strukturu.

Uplynulo několik hodin, než se k smrti unaven vrátil k odjištěné raketě. Přinutil se ke klidu a s největší opatrností ji zneškodnil. Zakrátko se ani její dvě stříbřité polokoule nedaly použít. V bunkru nezůstala jediná použitelná raketa - zato se tu po podlaze povalovalo obrovské jmění v podobě toho nejvzácnějšího a nejzdrobnějšího kovu, jaký existuje.

Johnny přelétl očima tu smrtelnou hmotu. "Do skafandru, hochu, a ven," řekl nahlas. "To jsem zvědav, co řekne Towers."

Zamířil ke stojanu s náradím, aby uložil kladivo. Když míjel geigera, přístroj divoce zaječel.

Plutonium má na geigera stěží nějaký vliv, ale sekundární záření z něho ano. Johnny pohlédl na kladivo, pak ho přistrčil ke geigeru. Geiger se rozburácel.

Rychle kladivo zahodil a rozběhl se zpátky ke svému skafandru.

Když míjel geigera, ozvalo se znovu tikání. Prudce se zastavil.

Přiblížil k němu jednu ruku. Tikání přerostlo v nepřerušovaný řev. Aniž se pohnul, sáhnul do kapsy a vytáhl svůj indikátor.

Indikátor byl od jednoho konce k druhému úplně černý.

3.

Plutonium se v těle rychle dostává do kostní dřeně, s tím se nedá nic dělat. S postiženým je konec. Neutrony pronikají tělem, ionizují tkáň, přeměňují atomy v radioaktivní izotopy, ničí a zabíjí. Smrtelná dávka je neuvěřitelně malá: stačí desetina velikosti zrnka kuchyňské soli - takové nic se může dostat do těla nejneopatrnějším škrábancem. Během historického Projektu Manhattan se okamžitá amputace považovala za jedinou možnou první pomoc.

To všechno Johnny věděl, ale už ho to netrápilo. Seděl na zemi, kouřil cigaretu, co mu zbyla, a přemýšlel. Vybavoval si události, které se během jeho dlouhé hlídky odehrály.

Vyfoukl obláček kouře na geigera a nevesele se usmál, když uslyšel, jak přístroj hlasitěji zatíkal. Teď už

měl "horký" i dech - předpokládal, že místo oxidu uhličitého vydechuje uhlík - 14. Nezáleželo na tom. Teď už nemělo význam vzdát se, ani by takovou radost Towersovi neudělal. Tuto hlídku skončí tady. Kromě toho tím, že bude nadále předstírat, že jedna hlavice je připravena k odpálení, by jim mohl zabránit, aby se dostali k materiálu, z něhož se hlavice vyrábějí. To by se později mohlo stát významným. Nepřekvapilo ho, když zjistil, že si nepřipadá nešťastný. V tom, že člověk nemá vůbec žádné starosti, je něco příjemného. Bolest necítil, špatně mu nebylo a dokonce už ani hlad ho netrápil. Po fyzické stránce se dosud cítil dobře a v jeho duši panoval klid a mír. Byl mrtev - věděl, že je mrtev - ale ještě nějaký čas bude schopen chodit a dýchat a vidět a cítit.

Dokonce ani opuštěný nebyl. Nezůstal sám, byli tu s ním jeho kamarádi - kluk s prstem v mříži kanálu, a taky plukovník Bowie, který byl tak nemocen, že se nemohl ani pohnout, ale který se dožadoval, aby ho přes bitevní linii nesli, umírající kapitán z Chesapeake, dosud s nesmrtelnou výzvou na rtech, a Rodger Young se zrakem upřeným do temnoty. V přítomní bunkru se shromáždili kolem něj.

Samozřejmě že nechyběla Edith. Byla tím jediným člověkem, na kterého vždy myslel. Kéž by jí viděl lépe do obličeje. Zlobila se? Nebo byla pyšná a šťastná?

Pyšná, ale smutná - teď na ni viděl líp a dokonce cítil její ruku. Držel ji bez pohnutí.

Za chvíli mu cigareta dohořela až k prstům. Naposledy potáhl, kouř vyfoukl na geigera a zahodil ji. Byla poslední. Sebral několik nedopalků a z cáru papíru, který našel v kapse, si umotal ještě jednu. Opatrně ji zapálil a znovu se posadil, aby čekal, až se opět ukáže Edith. Byl velmi šťastný.

Dosud se opíral o plášť rakety, vedle něj ležela vyhaslá poslední cigareta, když se znovu ozval reproduktor. "Johnny? Hej, Johnny! Slyšíš? Tady je Kelly. Je po všem. Přistál Lafayette a Towers si prohnal kulku hlavou. Johnny? Odpověz."

Když otevřeli vnější dveře, muž, který vstupoval první, nesl na dlouhé žerdi před sebou geigera. Na prahu se zastavil a kvapně vycouval. "Haló, šéfe!" zvolal. "Raději sežeňte nějaký manipulátor... hm, a taky olověnou rakev."

Malé lodi s jejím doprovodem to trvalo čtyři dny, než se dostala na Zemi. Čtyři dny, kdy celá planeta očekávala její přilet. Všechny televizní stanice zrušily normální program a vysílaly nekonečné rekviem - Smuteční pochod od Saula, motivy z Valhaly, Cestu domů a Přistávací orbitu, píseň Patroly. Všech devět lodí přistálo na kosmodromu v Chicagu. Dálkově řízený tahač vyložil z malé lodi ozdobenou rakev, poté loď doplnili palivem a odpálili po únikové dráze, aby se už nikdy nemohla použít k něčemu méně významnému.

Za zvuků smutečního pochodu se tahač vydal do města v Illinois, kde se poručík Dahlquist narodil. Tady rakev uložili na podstavec obehnaný zábradlím, které zajišťovalo bezpečný odstup. Kosmická pěchota se skloněnými zbraněmi a hlavami u ní držela stráž a vně tohoto kruhu se tísnily davy. A dál znělo rekviem.

Dlouho, dlouho poté, co hromady květin zvadly a uplynulo dostatek času, rakev obložili mramorem tak, jak ji vidíte dnes.